

бецъ, каква пакостъ може да стори! Че азъ да знаехъ, още онази нощъ да съмъ му откъсналъ главата на този разбойникъ. А може и отъ студа да сж се изплашили и да сж литнали кжде топла Тракия. Но като видятъ какъвъ е рай тамъ — нѣма и да се върнатъ.

— Тукъ ще сж се сврѣли нѣкжде, — раздумвахме стареца. — Нека да съмне. Ще ги видишъ пакъ да пѣятъ на вишната.

Когато на сутринъта излѣзохме вѣнъ, заварихме дѣда Мирча да пули кървясали очи къмъ гнѣздото. А дветѣ ластовички летѣха около гнѣздото, остро цвѣрчаха и нападаха врабеца. А той, подалъ глава, въртѣше я налѣво — надѣсно и приближеше ли нѣкоя отъ ластовицитѣ, присѣгаше да ги кълве съ широката си човка.

— Какво гледашъ, дѣдо Мирчо? — обадохме му се ние.

— Ха, вие ли сте? — рече той и започна да се катери по стълбата.

Но врабецътъ го усѣти и изхвъркна.

— Довечера нѣма да ми избѣгашъ! — закани му се старецътъ.

А ластовичкитѣ се вмъкнаха въ гнѣздото и весело зачуруликаха.

Ала когато следъ малко ластовичкитѣ излѣзли да си търсятъ храна, врабецътъ ги издебналъ и пакъ се вмъкналъ въ гнѣздото.

По едно време, слушаме, ластовичкитѣ пакъ се разцвѣрчаха.

Чу ги дѣдо Мирчо и изскочи отъ воденицата.

— Брей, пущината, пакъ взелъ гнѣздото. — Момчета, я изправете стълбата!

— Дѣдо Мирчо, — рекохъ азъ — нека не гонимъ врабеца.

— Каакъ? — кресна старецътъ.

— Абе ние ще го изгонимъ, — рекохъ, — ама да видимъ найнапредъ, дали ластовичкитѣ сами нѣма да го прогонятъ.

А презъ това време ластовичкитѣ обикаляха гнѣздото, спущаха се върху врабеца, мжчеха да го клѣватъ, но не успѣваха. Упоритиятъ врабецъ въртѣше глава и отбиваше храбро всѣки ударъ. Дълго обикаляха и цвѣрчаха. По едно време кацнаха на вишната, цвѣрчаха дълго, като че се караха или сговаряха, па се дигнаха и отлетѣха къмъ село.

— Е, какво направихте сега? — викна дѣдо Мирчо. — Да видите, та да видите! Видѣхте ли сега — прогонихте ги! Вие вземали ли сте отъ ржцетѣ на разбойникъ нѣщо, бе глупави глави, та и ластовичкитѣ да